YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

8 päivänä heinäkuuta 1999 *

Asiassa T-168/95,

Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Genova (Italia),

ISI — Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Padova (Italia),

Sadam Zuccherifici, SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA -nimiseen konserniin kuuluva, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Bologna (Italia),

Sadam Castiglionese SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Termoli (Italia),

SFIR — Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Cesena (Italia),

Ponteco Zuccheri SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Pontelagoscuro (Italia),

edustajinaan solicitor Bernard O'Connor ja asianajajat Ivano Vigliotti ja Paolo Crocetta, Genova, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arsène Kronshagen, 12 boulevard de la Foire,

kantajina,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Jan-Peter Hix ja Díez Parra Ignacio, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston ylijohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Eugenio de March ja oikeudellisen yksikön virkamies Francesco Paolo Ruggeri Laderchi, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

jossa kantajat vaativat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan valkoisen sokerin johdettujen interventiohintojen, raakasokerin interventiohinnan, A-juurikkaan ja B-juurikkaan vähimmäishintojen sekä varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrän vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1995/1996 29 päivänä kesäkuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1534/95 (EYVL L 148, s. 11) siltä osin kuin siinä

todetaan valkoisen sokerin johdettuja interventiohintoja vahvistettaessa, että hankintatilanteesta Italian tuotantoalueilla ennakoidaan alijäämäistä,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit J. Pirrung ja M. Vilaras,

kirjaaja: H. Jung,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 26.1.1999 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1981 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 1785/81 (EYVL L 177, s. 4; jäljempänä perusasetus), sellaisena kuin se on useaan kertaan muutettuna, ja jonka yhtenä tavoitteena on taata yhteisössä toimiville sokerijuurikkaan ja sokeriruo'on tuottajille työhön ja elintasoon liittyvien tarvittavien takeiden säilyttämisen varmistaminen (johdanto-osan kolmas perustelukappale), säädetään tämän osalta muun muassa hintajärjestelmästä ja kiintiöjärjestelmästä.

2 Kiintiöjärjestelmässä vahvistetaan tuotettavat sokerimäärät kullekin yhteisön tuotantoalueelle, ja jäsenvaltiot jakavat nämä kiintiöt alueelleen sijoittautuneille sokerintuottajayrityksille tuotantokiintiöiden muodossa. Perusasetuksessa erotetaan toisistaan eri tyyppiset kiintiöt, muun muassa "etuoikeutetut" kiintiöt, joita voidaan vapaasti pitää kaupan yhteismarkkinoilla. Nämä kiintiöt koskevat markkinointivuotta, joka alkaa kunakin vuonna 1 päivänä heinäkuuta ja päättyy 30 päivänä kesäkuuta seuraavana vuonna.

3 Hintajärjestelmään kuuluu interventiojärjestelmä, jonka tarkoituksena on taata tuotteiden hinnat ja menekki; neuvosto vahvistaa kunakin vuonna interventioelinten soveltamat hinnat.

4 Valkoisen sokerin hinnat eivät ole samat koko yhteisön alueella. Perusasetuksen 3 artiklan 1 kohdassa säädetään, että valkoiselle sokerille vahvistetaan "interventiohinta" muille kuin alijäämäalueille ja "johdettu interventiohinta" kullekin alijäämäalueelle. Perusasetuksen 9 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan nämä eri hinnat määräytyvät suhteessa sillä alueella sovellettavaan hintaan, jossa sokeri ostohetkellä on. Alijäämäalueiksi katsotaan alueet, joilla "etuoikeutetuissa" kiintiöissä tuotetun sokerin määrä on kulutusta vähäisempää. Tämän hintojen eriyttämisen, jota kutsutaan "alueellistamiseksi", tarkoituksena on varmistaa, että muiden alueiden sokerintuottajat tekevät hankintoja alijäämäalueilta. Johdetut interventiohinnat vahvistetaan interventiohintoja korkeammiksi siten, että kahden interventiohinnan välisen erotuksen tarkoituksena on kattaa kokonaan tai osittain kuljetuksesta aiheutuvat lisäkustannukset.

5 Perusasetuksen 5 artiklassa säädetään myös hintajärjestelmästä, jota sovelletaan sokeriksi jalostettaviin juurikkaisiin. Perusasetuksen 6 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti sokerinvalmistajien on maksettava juurikkaiden tuottajille vähimmäishinnat, jotka vaihtelevat sen alueen perusteella, jolla ne on tuotettu. Perusasetuksen 5 artiklan 3 kohdan mukaan niiden alueiden, joille on vahvistettu valkoisen sokerin johdettu interventiohinta, vähimmäishintoja korotetaan mää-

rällä, joka on kyseisen alueen johdetun interventiohinnan ja interventiohinnan välinen erotus kerrottuna kertoimella 1,30.

6 Näin ollen perusasetuksessa säädetään alijäämäalueiden osalta niille myönnetyn kiintiön puitteissa sokerintuotantoon tarvittavan raaka-aineen korkeammasta ostohinnasta samoin kuin suuremmasta korvauksesta näillä alueilla tuotetusta sokerista.

7 Neuvosto luokitteli Italian markkinointivuoteen 1994/1995 asti yhteisön alijäämäalueeksi ja se määritti tämän vuoksi tällä alueella sovellettavat johdetut interventiohinnat, vaikka Italian sokeriteollisuuden mukaan Italiasta oli tulossa ylituotantoalue.

8 Tiettyjen sokerialan hintojen sekä juurikkaiden vakiolaadun vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1995/1996 annetun asetuksen (EY) N:o 1533/95 (EYVL L 148, s. 9; jäljempänä asetus N:o 1533/95) 1 artiklan 2 kohdalla valkoisen sokerin interventiohinnoiksi vahvistettiin markkinointivuodeksi 1995/1996 muille kuin yhteisön alijäämäalueille 63,19 ecua 100 kilogrammalta. Valkoisen sokerin johdettujen interventiohintojen, raakasokerin interventiohinnan, A-juurikkaan ja B-juurikkaan vähimmäishintojen sekä varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrän vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1995/1996 annetun asetuksen (EY) N:o 1534/95 (EYVL L 148, s. 11; jäljempänä asetus N:o 1534/95 tai kanteen kohteena oleva asetus) 1 artiklan f kohdalla kaikille Italian alueille vahvistettiin samaksi markkinointivuodeksi valkoisen sokerin johdetuksi interventiohinnaksi 65,53 ecua 100 kilogrammalta; tämän

asetuksen johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa todetaan, että "hankintatilanteesta ennakoidaan alijäämäistä Italian — — tuotantoalueilla".

Oikeudenkäynti

9 Näiden seikkojen perusteella kantajat, jotka ovat Italiassa perustettuja yhtiöitä, joiden hallussa on 92 prosenttia tälle jäsenvaltiolle myönnetyistä sokerin tuotantokiintiöistä, nostivat EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan (josta on muutettuna tullut EY 230 artiklan neljäs kohta) nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 5.9.1995 nyt esillä olevan kanteen.

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hylkäsi asiassa T-168/95 R (Kok. 1995, s. II-2817), Eridania ym. vastaan neuvosto, 7.11.1995 antamallaan määräyksellä kantajien hakemuksen, joka koski asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdan täytäntöönpanon lykkäämistä.

11 Neuvosto esitti 9.11.1995 päivätyllä erillisellä asiakirjalla oikeudenkäyntiväitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Kantajat toimittivat 5.1.1996 tätä väitettä koskevat huomautuksensa.

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 19.3.1996 antamallaan määräyksellä komission ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 31.1.1996 jättämän väliintulohakemuksen, jolla se pyysi saada tukea neuvoston vaatimuksia. Komissio jätti 3.5.1996 väliintulokirjelmän.

Kantajat esittivät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.5.1996 ja neuvosto 14.6.1996 jättämillään kirjelmillä huomautuksensa väliintulokirjelmästä.

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (toinen jaosto) päätti 25.6.1997 antamallaan määräyksellä käsitellä tämän oikeudenkäyntiväitteen pääasian yhteydessä.

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 21.9.1998 tekemällä päätöksellä määrättiin esittelevä tuomari ensimmäiseen jaostoon, jonka käsiteltäväksi asia näin ollen annettiin.

15 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) päätti aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Asianosaiset esittivät vaatimuksensa ja vastasivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin 26.1.1996 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset

16 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— ottaa kanteen tutkittavaksi;

— kumoaa asetuksen N:o 1534/95, tai ainakin sen 1 artiklan f kohdan;

— kumoaa tarvittaessa kaikki asetukseen N:o 1534/95 liittyvät, tätä asetusta edeltävät tai sen jälkeen toteutetut toimet, mukaan luettuna perusasetus tai ainakin sen 3, 5 ja 6 artikla, sekä kaikki niiden täytäntöönpanemiseksi annetut säännökset;

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut;

— velvoittaa komission vastaamaan väliintulostaan aiheutuneista kuluista.

17 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta, tai

— toissijaisesti hylkää kanteen perusteettomana;

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 Komissio vaatii väliintulokirjelmässään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hyväksyy neuvoston vaatimukset ja jättää kanteen tutkimatta, tai

— toissijaisesti hylkää kanteen perusteettomana.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

19 Neuvosto vetoaa oikeudenkäyntiväitteensä tueksi kolmeen perusteeseen. Ensimmäinen peruste koskee sitä, että perustamissopimuksen 173 artiklan viidennessä kohdassa tarkoitettu kanteen vireillepanoa koskeva määräaika on päättynyt; toinen peruste sitä, että kantajilta puuttuu perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu asiavaltuus, ja kolmas peruste EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ensimmäisen kohdan rikkomista ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan rikkomista, siltä osin kuin kannetta ei ole täsmennetty näissä määräyksissä edellytetyllä tavalla.

Asianosaisten ja väliintulijan väitteet ja niiden perustelut

Ensimmäinen peruste, joka koskee sitä, että kanneoikeus on vanhentunut

20 Neuvosto väittää, että siltä osin kuin kanne koskee perusasetuksen 3, 5 ja 6 artiklan kumoamista, se on nostettu perustamissopimuksen 173 artiklan viidennessä kohdassa määrätyn kahden kuukauden määräajan kuluttua umpeen. Se

toteaa, että perusasetus on annettu 30.6.1981, eikä tätä asetusta, sellaisena kuin se on nykyisessä muodossaan, ole muutettu vuonna 1995.

21 Kantajat väittävät, että ne ovat vaatineet kanteessaan ensisijaisesti asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdan kumoamista ja toissijaisesti riitauttaneet perusasetuksen 3, 5 ja 6 artiklan pätevyyden, mikäli osoittautuisi, että asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohta perustuu näihin artikloihin. Ne korostavat tämän osalta, että EY:n perustamissopimuksen 184 artiklan (josta on tullut EY 241 artikla) nojalla asianosainen, joka vaatii asetuksen kumoamista, voi riitauttaa välillisesti toisen asetuksen, johon ensiksi mainittu asetus perustuu.

Toinen peruste, joka koskee sitä, että kantajilta puuttuu asiavaltuus

22 Neuvosto väittää, ettei asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohta koske kantajia suoraan eikä erikseen. Neuvosto vastustaa erityisesti kantajien näkemystä, jonka mukaan ne kuuluvat taloudellisten toimijoiden rajoitettuun piiriin, joka voidaan yksilöidä ja nimetä, eli että ne ovat italialaisia sokerintuottajia, joille on myönnetty tuotantokiintiö, koska tätä piiriä ei sen mukaan ole rajoitettu.

23 Neuvosto täsmentää, että sokerialan tuotantokiintiöitä koskevassa järjestelmässä on säädetty mahdollisuudesta myöntää kiintiöitä alan uusille tulokkaille ("new comers"). Se toteaa, että perusasetuksen 25 artiklassa sallitaan jäsenvaltioiden siirtävän kiintiöitä yritysten välillä rajoituksitta rakenneuudistussuunnitelmien perusteella. Tästä syystä sellaisten italialaisten sokerintuottajien mahdollista piiriä, joille on myönnetty tuotantokiintiöitä, ei neuvoston mukaan ole lähtökohtaisesti mahdollista määrittää. Se toteaa tämän lisäksi, ettei kanteen kohteena oleva säädös koske pelkästään italialaisia sokerintuottajia, vaan myös italialaisia sokerijuurikkaan tuottajia, koska sokerijuurikkaan vähimmäishinnat lasketaan sokerin johdettujen interventiohintojen perusteella. Koska niiden henkilöiden piiri, joita kanteen kohteena oleva asetus koskee, ei ole suljettu ja koska se saattaa laajeta tulevaisuudessa, yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-152/88, Sofrimport vastaan komissio, 26.6.1990 antamassaan tuomiossa (Kok. 1990, s. I-2477) ja asiassa C-354/87, Weddel vastaan komissio, 6.11.1990 antamassaan

tuomiossa (Kok. 1990, s. I-3847) vahvistamat tutkittavaksi ottamisen edellytykset eivät näin ollen täyty esillä olevassa asiassa.

24 Neuvosto toteaa myös, että oikeuskäytännön mukaan säädöksen yleistä sovellettavuutta ja siitä johtuvaa normatiivista luonnetta ei aseta kyseenalaiseksi se, että tiettynä ajankohtana voidaan vaihtelevan täsmällisesti määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu sellaiseen objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen, joka määritellään säädöksessä tämän tarkoituksen mukaan (ks. asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, 18 kohta ja asia T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto ym. v. komissio, määräys 29.6.1995, Kok. 1995, s. II-1941, 48 kohta). Neuvoston mukaan asetus N:o 1534/95 on annettu nimenomaan tällaisen objektiivisen oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen nojalla. Tässä asetuksessa vahvistetaan muun muassa markkinointivuodeksi 1995/1996 valkoisen sokerin johdetut interventiohinnat ja sokerijuurikkaan vähimmäishinnat. Kyseisen asetuksen johdanto-osan perustelukappaleista käy sen mukaan ilmi, että neuvosto on vahvistanut hinnat objektiivisten arviointiperusteiden nojalla, ottaen huomioon muun muassa sen, että hankintatilanteesta ennakoitiin alijäämäistä tietyillä alueilla, joihin myös Italia kuului. Sitä vastoin kanteen kohteena olevaan asetukseen ei sisälly mitään konkreettista seikkaa, jonka perusteella voitaisiin päätellä, että johdetut hinnat olisi vahvistettu ottaen huomioon kantajien erityinen tilanne. Kanteen kohteena oleva asetus koskee viimeksi mainittuja näin ollen ainoastaan sillä objektiivisella perusteella, että ne ovat sokerintuottajia.

25 Joka tapauksessa pelkästään se seikka, että kantajille on myönnetty tuotantokiintiöitä, ei riitä osoittamaan oikeuskäytännössä edellytetyllä tavalla, että säädöksellä vaikutettaisiin niiden oikeudelliseen asemaan (ks. em. asia Codorniu, tuomion 20 kohta). Toisin kuin asiaan Codorniu vastaan komissio liittyvän asetuksen osalta, korvauksen määrän vahvistamisella ei ole vaikutusta kantajien "oikeudelliseen asemaan" eikä se myöskään vaikuta näiden "erityisiin etuihin" (asia T-99/94, Asocarne v. neuvosto, määräys 20.10.1994, Kok. 1994, s. II-871, 20 kohta).

26 Komissio tukee väliintulokirjelmässään neuvoston näkemyksiä. Se korostaa, että kanteen kohteena olevan asetuksen tavoitteena on korjata markkinatilannetta koskevien objektiivisten arviointiperusteiden aikaisempien markkinointivuosien suuntaukset huomioon ottaen Italiaan ennakoitu alijäämäinen hankintatilanne. Kyseinen asetus ei koske ainoastaan italialaisia sokerintuottajia, vaan kaikkia kyseisen alan taloudellisia toimijoita, ilman että siinä myönnettäisiin erityistä suojaa millekään tuottajaryhmälle.

27 Kantajat toteavat aluksi, että asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdassa vahvistetaan valkoisen sokerin johdettu interventiohinta kaikille Italian alueille, mikä tarkoittaa, että niiden on maksettava sokerijuurikkaista korkeampi vähimmäishinta kuin muilla kuin alijäämäalueilla toimivien tuottajien. Niiden mukaan kyseisen säännöksen soveltaminen on automaattista eikä se jätä minkäänlaista harkintamarginaalia, joten sillä on kantajiin välittömiä oikeusvaikutuksia.

28 Kantajat toteavat tämän jälkeen, että asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohta koskee niitä erikseen sillä perusteella, että ne kuuluvat sellaiseen toimijoiden suljettuun piiriin, joka yhteisön toimielinten oli mahdollista yksilöidä. Ne vetoavat tässä yhteydessä jäsenvaltioille kuuluvaan velvollisuuteen toimittaa yhteisön viranomaisille tietoja kiintiöiden siirtämisestä sokerintuottajayritysten välillä, kuten käy ilmi perusasetuksen 25 artiklan 2 kohdasta ja 39 artiklasta sekä tietojen ilmoittamisesta sokerialalla 29 päivänä maaliskuuta 1983 annetusta komission asetuksesta (ETY) N:o 787/83 (EYVL L 88, s. 6; jäljempänä asetus N:o 787/83). Kantajien mukaan neuvoston on, antaessaan asetuksen N:o 1534/95, ollut mahdollista yksilöidä ne italialaiset sokerintuottajayritykset, joille oli myönnetty tuotantokiintiöitä markkinointivuodeksi 1995/1996. Kantajat kuuluivat kyseisten yritysten ryhmään, eikä niiden mukaan ollut mahdollista myöntää kiintiöitä myöhemmin vielä muille toimijoille.

29 Siltä osin kuin neuvosto viittaa perusasetuksen 25 artiklaan todetessaan, ettei sokerintuottajayritysten määrä ole kiinteä, vaan että kiintiöitä voidaan myöntää "alan uusille tulokkaille", kantajat korostavat, että jäsenvaltioiden mahdolli-

suutta siirtää kiintiöitä markkinointivuodeksi 1995/1996 oli mahdollista käyttää ainoastaan ennen 1.3.1995. Ne toteavat, että sokerialan kiintiöiden siirtoja koskevista yleisistä säännöistä 26 päivänä tammikuuta 1982 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 193/82 (EYVL L 21, s. 3) 7 artiklassa säädetään, että jäsenvaltion soveltaessa perusasetuksen 25 artiklan 2 kohtaa, sen on myönnettävä muutetut kiintiöt ennen 1 päivää maaliskuuta, jotta niitä voidaan soveltaa seuraavana markkinointivuonna. Ne päättelevät tästä, että asetuksen N:o 1534/95 antamispäivänä — eli 29.6.1995 — sen 1 artiklan f kohta saattoi koskea ainoastaan 1.3.1995 perusteella määräytyneiden tiettyjen italialaisten sokerintuottajayritysten rajoitettua piiriä.

30 Kantajat väittävät myös, että sokeri- ja isoglukoosialan yhteisen markkinajärjestelyn toimintaa koskevasta tilintarkastustuomioistuimen erityiskertomuksesta nro. 4/91 käy ilmi, että kiintiöjärjestelmän pitkäaikainen soveltaminen on saanut aikaan kiintiöiden haltijoille tuotanto-oikeuksia, koska tuotantokiintiöistä on tullut todellisia subjektiivisia oikeuksia. Koska komissio ei ole virallisessa vastauksessaan vastustanut tätä näkemystä, se on kantajien mukaan hiljaisesti myöntänyt, että tuotantokiintiöistä on tullut todellisia subjektiivisia oikeuksia, ja että näin ollen kaikki yhteisön viranomaisten näiden oikeuksien osalta toteuttamat toimet koskevat kyseisten oikeuksien haltijoita suoraan ja erikseen.

31 Kantajat viittaavat muun muassa edellä mainituissa asioissa Sofrimport vastaan komissio ja Weddel vastaan komissio annettuihin tuomioihin sekä yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa 106/63 ja 107/63, Töpfer ym. vastaan komissio, 1.7.1965 antamaan tuomioon (Kok. 1965, s. 525) ja asiassa 11/82, Piraiki-Patraiki ym. vastaan komissio, 17.1.1985 antamaan tuomioon (Kok. 1985, s. 207) ja väittävät, että ne muodostavat ryhmän, joka on riittävän selkeästi erotettavissa muilla yhteisön alueilla toimivista yrityksistä. Niiden mukaan asetuksessa N:o 1534/95 vahvistetaan johdetut interventiohinnat kuudelle yhteisön alijäämäalueelle, ja koska se perustuu poikkeuksellisiin olosuhteisiin, se muodostaa näin ollen poikkeuksen perussäännöksistä, jotka on annettu asetuksella N:o 1533/95, jossa vahvistetaan muun muassa valkoisen sokerin interventiohinnat yhteisön muille kuin alijäämäalueille. Lisäksi se on annettu kantajien itsensä toimittamien tietojen perusteella.

32 Kantajat täsmentävät viimeksi mainitun toteamuksensa osalta, että näkemys, jonka mukaan Italia olisi alijäämäalue, perustuu kantajien Italian viranomaisten ja komission välityksellä toimittamien tietojen virheelliseen tulkintaan. Niiden toimittamista tiedoista, jotka koskevat jo toteutettua ja ennakoitavissa olevaa tuotantoa sekä niiden yksittäisiä tuotantokapasiteetteja, käy ilmi, ettei Italia ole alijäämäalue. Kantajat toteavat lisäksi, että ne ovat tehneet sopimuksia italialaisten sokerijuurikkaan tuottajien kanssa. Johdetun interventiohinnan vahvistamisen perusteella määrittyy hinta, joka niiden on maksettava näille tuottajille. Kantajien mukaan myös niiden tuotantokapasiteetti riippuu näistä sopimuksista.

33 Kantajat korostavat lopuksi, että perusasetuksen 46 artiklan mukaan Italian valtiolla oli mahdollisuus myöntää markkinointivuoteen 1994/1995 saakka italialaisille tuottajille tukia, mikä tukee näkemystä italialaisten sokerintuottajayritysten, joille on myönnetty kiintiöitä, erityisestä asemasta. Kantajien mukaan kun neuvosto on pysyttänyt Italiassa voimassa aluekohtaiset hinnat ja poistanut samanaikaisesti sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 1785/81 ja tiettyjen kemianteollisuudessa käytettävien sokerialan tuotteiden tuotantotukeen sovellettavista yleisistä säännöistä annetun asetuksen (ETY) N:o 1010/86 muuttamisesta 24 päivänä huhtikuuta 1995 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1101/95 (EYVL L 110, s. 1) mahdollisuuden myöntää tukia markkinointivuodeksi 1995/1996, se on ollut täysin tietoinen siitä, että se kohteli kantajia syrjivästi.

Kolmas peruste, joka koskee sitä, ettei kannetta ole riittävästi täsmennetty

34 Neuvosto väittää, että kanne ei täytä tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ensimmäisessä kohdassa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdassa määrättyjä täsmentämistä koskevia edellytyksiä. Vaatimuksista, jotka koskevat yleisesti asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdan ja kaikkien sitä edeltävien tai sen jälkeen toteutettujen toimien, mukaan luettuna perusasetus, kumoamista, ei neuvoston mukaan käy ilmi kanteen kohdetta, koska kantajat eivät ole täsmentäneet, mitä edellä mainittujen asetusten säännöksiä ne ovat riitauttaneet.

35 Kantajat väittävät, että kanteen kohde on riittävästi täsmennetty.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

Kanteen puutteellinen täsmentäminen ja kanneoikeuden vanhentuminen (ensimmäinen ja kolmas peruste)

36 Kantajat ovat täsmentäneet kanteessaan, että ne vaativat ainoastaan asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohdan kumoamista, ja että ne ovat riitauttaneet vuonna 1981 annetun perusasetuksen 3, 5 ja 6 artiklan ainoastaan "tarvittaessa", eli siltä osin kuin edellä mainittu 1 artiklan f kohta on annettu kyseisten artiklojen perusteella. Kantajat vetoavat näin ollen perustamissopimuksen 184 artiklan nojalla siihen, että perusasetuksen kyseisiä artikloja ei voida soveltaa, mikä muodostaa kanteessa esitettyjen vaatimusten tueksi tehdyn lainvastaisuutta koskevan väitteen. Ottaen huomioon, että kanteessa esitettyjä vaatimuksia on tällä tavoin rajoitettu, tutkimatta jättämistä koskeva ensimmäinen peruste, joka koskee kanneoikeuden vanhentumista, on jäänyt vaille kohdetta.

37 Kantajat ovat samoin vaatineet kumoamaan kaikki asetukseen N:o 1534/95 liittyvät, sitä edeltävät tai sen jälkeen toteutetut toimet, mukaan luettuna perusasetus, sekä kaikki niiden täytäntöönpanemiseksi annetut säännökset, mutta ne eivät kuitenkaan ole täsmentäneet, mitä säädöksiä tai säännöksiä ne ovat tarkoittaneet. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan mukaan kanteessa on mainittava oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista. Yhteisöjen tuomioistuimen asiana ei myöskään ole korvata kantajan arviointia omalla harkintaansa perustuvalla arvioinnillaan, eikä määrittää niitä säädöksiä, jotka vaikuttavat epäedullisesti kantajan oikeudelliseen asemaan ja jotka kantaja saattaisi perustellusti saada kumotuksi (asia 30/68, Lacroix v. komissio, tuomio 28.5.1970, Kok. 1970, s. 301, 22 ja 24 kohta). Näin ollen kyseiset vaatimukset on jätettävä tutkimatta.

Kantajien asiavaltuus (toinen peruste)

38 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan perusteella luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön asetuksen kumoamiseksi nostaman kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että kanteen kohteena oleva asetus on tosiasiassa päätös, joka koskee kantajaa suoraan ja erikseen. Asetus on erotettava päätöksestä sen perusteella, onko kysymyksessä yleisesti sovellettava toimi. Säädös on yleisesti sovellettava, jos se soveltuu objektiivisesti määriteltyihin tapauksiin ja jos se saa aikaan oikeudellisia vaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määriteltyjen henkilöryhmien osalta (asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 33 kohta; asia T-482/93, Weber v. komissio, tuomio 10.7.1996, Kok. 1996, s. II-609, 55 kohta ja asia T-39/98, Sadam ym. v. neuvosto, määräys 8.12.1998, Kok. 1998, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa, 17 kohta.

39 Esillä olevassa asiassa siitä, että valkoisen sokerin johdettu interventiohinta on vahvistettu kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan f kohdan nojalla "Italian kaikilla alueilla" markkinointivuodeksi 1995/1996 on perusasetuksen 9 artiklan 1 kohdan mukaan seurauksena, että Italian interventioelinten on ostettava tähän hintaan kaikki italialaisten sokerintuottajayritysten tarjoamat sokerimäärät, mikäli tätä varten säädetyt edellytykset täyttyvät. Kyseistä säännöstä sovelletaan näin ollen ennalta määrittämättömään määrään kyseisen markkinointivuoden kuluessa toteutettavia liiketoimia. Perusasetuksen 3 artiklan 1 kohdan, 5 artiklan 3 kohdan ja 6 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan johdetun interventiohinnan vahvistamisella on myös välittömiä vaikutuksia siihen ostohintaan, joka italialaisten sokerintuottajien on maksettava italialaisille sokerijuurikkaan tuottajille samaksi markkinointivuodeksi tehtävien toimitussopimusten nojalla. Kyseistä säännöstä sovelletaan näin ollen myös ennalta määrittämättömään määrään interventiotoimia edeltäneitä liiketoimia. Tästä seuraa, että asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohtaa sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tapauksiin ja se on osoitettu abstraktisti määriteltyille henkilöryhmille yleisesti.

40 Luonteeltaan ja soveltamisalaltaan yleisen säädöksen voidaan kuitenkin katsoa koskevan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä erikseen, jos sillä vaikutetaan kyseisen henkilön oikeudelliseen asemaan tälle tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella tämä eroaa kaikista muista ja jos henkilö on tästä syystä yksilöitävissä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. asia C-209/94 P, Buralux ym. v. neuvosto, tuomio 15.2.1996, Kok. 1996, s. I-615, 25 kohta).

41 Esillä olevassa asiassa on todettava, että kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan f kohdalla vahvistetaan johdettu interventiohinta, joka on erityinen ja sama kaikilla Italian tuotantoalueilla, ja jota sovelletaan edellä kuvatun mekanismin mukaisesti italialaisiin sokerintuottajiin yhtäältä niiden ja interventioelimien välisissä suhteissa ja toisaalta niiden ja sokerijuurikkaan tuottajien välisissä suhteissa. Lisäksi toteamus, jonka mukaan hankintatilanteesta Italian tuotantoalueilla ennakoitiin alijäämäistä, johtuu italialaisten sokerintuottajayritysten, joihin myös kantajat kuuluvat, toimittamien tuotantolukujen ja kansallista kulutusta koskevien tietojen vertaamisesta toisiinsa. Sen selvittämiseksi, voidaanko kyseisen säännöksen katsoa koskevan kantajia erikseen, sitä on arvioitava osana sokerialan yhteistä markkinajärjestelyä kokonaisuutena.

42 Tämän osalta on muistutettava, että perusasetuksen 3 artiklan 1 kohdassa säädetään, että valkoiselle sokerille vahvistetaan vuosittain interventiohinta muille kuin yhteisön alijäämäalueille, ja johdettu interventiohinta kullekin alijäämäalueelle. Neuvosto on antanut tämän säännöksen nojalla markkinointivuodeksi 1995/1996 asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan a—f kohdan, jossa luokitellaan alijäämäalueiksi kaikki Yhdistyneen kuningaskunnan, Irlannin, Portugalin, Suomen, Espanjan ja Italian alueet.

43 Tämän hintajärjestelmän "alueellistamisen" (ks. edellä 4 kohta) avulla yhteisön lainsäätäjä pyrkii ottamaan huomioon kaikkien niiden tuotantoalueiden erityispiirteet, joista yhteismarkkinat kokonaisuutena muodostuvat, voidakseen taata yhteisen markkinajärjestelyn toiminnan. Se, että yhteisön lainsäätäjä ei vahvista valkoisen sokerin johdettuja interventiohintoja kiinteämääräisesti ja yleisesti, vaan niin läheisesti kuin mahdollista taloudellisten realiteettien perusteella, jolloin tarkoituksena on, kuten perusasetuksen johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa todetaan, "sokerimarkkinoiden vakauttaminen", ei riitä sellaisenaan tekemään kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan f kohdasta sellaista päätösten ryhmää, joka koskisi erikseen kutakin alijäämäalueella toimivaa tuottajayritystä. "Alueellistamista" koskevaa järjestelmää sovelletaankin objektiivisesti kaikkiin sokerintuottajiin ja sokerijuurikkaan tuottajiin, eikä se koske kantajia erikseen.

44 Kantajien väitteellä, jonka mukaan ne ovat toimittaneet yhteisön toimielimille tuotantoa koskevia tietoja, ei ole merkitystä asian kannalta. On todettava, että "alueellistamista" koskeva järjestelmä perustuu välttämättä kaikkien alijäämäalueella tai muulla kuin alijäämäalueella toimivien sokerintuottajayritysten tuotantoa koskeviin tietoihin. Neuvosto voi luokitella yhteisön eri alueita alijäämäalueiksi tai muiksi kuin alijäämäalueiksi vain sille toimitettujen, nykyistä ja/tai ennakoitua tuotantoa ja kulutusta koskevien tietojen perusteella. Tämän osalta asetuksessa N:o 787/83 säädetään kaikkia jäsenvaltioita koskevasta tietojen ilmoittamista koskevasta velvollisuudesta, johon kuuluu velvollisuus antaa tiettyjä tietoja "jokaisen alueellaan sijaitsevan sokerintuotantoyrityksen osalta" (9 artiklan 1 kohta). Se, että kantajat ovat toimittaneet yhteisön toimielimille tällaisia tietoja, ei näin ollen ole "alueellistamista" koskevan järjestelmän yhteydessä omiaan erottamaan niitä kaikista muista yhteisössä toimivista sokerintuottajista, erityisesti koska neuvosto ei ole antanut kanteen kohteena olevaa asetusta komission toimittamien, kaikkien kantajina olevien yritysten erityistä tilannetta koskevien tietojen perusteella, kuten käy ilmi asiaa koskevista asiakirjoista.

45 Joka tapauksessa on todettava vielä, että siitä, että kantajien näkemys hyväksyttäisiin, seuraisi, että kaikilla millä tahansa alijäämäalueella toimivat sokerintuottajat voisivat riitauttaa sen, että kyseisen alueen on katsottu olevan alijäämäalue, sekä vuosittain vahvistetut johdetut interventiohinnat, ja näin ollen ne voisivat kieltäytyä maksamasta sokerijuurikkaan tuottajille korkeampaa ostohintaa. Samoin tästä seuraisi käänteisesti, että kaikki muulla kuin alijäämäalueella toimivat sokerijuurikkaan tuottajat voisivat riitauttaa sen, ettei kyseisen alueen ole katsottu olevan alijäämäalue, sekä vuosittain vahvistetut johdetut interventiohinnat, ja näin ollen saada sokerintuottajilta korkeampaa ostohintaa. Näin ollen kaikki sokerialan markkinajärjestelyn piiriin kuuluvat taloudelliset toimijat, jotka katsoisivat, että niiden alueen luokittelu loukkaa niiden etuja, voisivat riitauttaa kokonaisuudessaan yhteisössä sovellettavan eriytettyjä hintoja koskevan järjestelmän, mikä olisi vastoin neuvoston tätä varten toteuttamien toimien säädösluonnetta.

46 Myöskään kantajien väitettä, jonka mukaan kanteen kohteena oleva asetus koskee niitä "erikseen" sillä perusteella, että ne kuuluvat sokerintuottajien "suljettuun piiriin", ei voida hyväksyä. Ensinnäkin on todettava, että vaikka neuvosto olisi riidanalaista asetusta antaessaan pystynyt todellakin yksilöimään kantajat, vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan säädöksen yleiseen sovellettavuuteen ja siten sen normatiivisuuteen ei vaikuta se, että on mahdollista vaihtelevalla täsmällisyydellä määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen, joka säädöksessä määritellään (asia C-409/96 P, Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, määräys 18.12.1997, Kok. 1997, s. I-7531, 37 kohta).

47 Toiseksi, kuten edellä on todettu, "suljettu piiri", johon kantajat ovat vedonneet, johtuu "alueellistamista" koskevan järjestelmän luonteesta, mistä on seurauksena — koska se perustuu asetuksessa N:o 787/83 tarkoitettuun tietojen ilmoittamista koskevaan velvollisuuteen — että yhteisön toimielinten on mahdollista yksilöidä kullakin tuotantoalueella toimivat sokerintuottajat. Näin ollen kantajat kuuluvat "suljettuun piiriin" ainoastaan samalla perusteella kuin kaikki muutkin samassa asemassa olevat, yhteisössä toimivat sokerintuottajat.

48 Joka tapauksessa, kuten neuvosto on korostanut istunnossa, eivätkä myöskään kantajat ole kiistäneet tätä seikkaa, vaikka jäsenvaltiot toimittavat komissiolle tietoja sokerin tuotannon ja kulutuksen kehityksestä alueellaan sekä jo myönnetyistä sokerin tuotantokiintiöistä, ennen kuin ne vahvistavat sokerin hinnat kullekin markkinointivuodelle, on kuitenkin totta, ettei neuvostolla ollut riidanalaista asetusta antaessaan erityisiä tietoja kustakin italialaisesta yrityksestä, jolle oli myönnetty sokerin tuotantokiintiöitä markkinointivuodeksi 1995/1996, vaan se on vahvistanut valkoisen sokerin hinnat Italian sokerintuotantoa koskevien kokonaisvaltaisten tietojen perusteella.

49 Myöskään oikeuskäytännöllä, johon kantajat ovat vedonneet sen tueksi, että niiden nostama kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, ei ole merkitystä esillä olevan asian kannalta. Tämä oikeuskäytäntö koskee tiettyjä erityisiä tilanteita, joissa oli kysymys yksittäisistä tuontilisenssihakemuksista, jotka oli tehty tiettynä lyhyenä aikana tietyistä määristä (ks. em. asioissa Töpfer ym. v. komissio ja Weddel v. komissio annetut tuomiot) tai joiden osalta yhteisön toimielimillä oli velvollisuus ottaa huomioon vaikutukset, joita säädöksellä, jonka ne ovat aikoneet antaa, olisi tiettyjen oikeussubjektien asemaan (ks. em. asioissa Sofrimport v. komissio ja Piraiki-Patraiki ym. v. komissio annetut tuomiot). Tällaiset edellytykset eivät täyty esillä olevassa asiassa. Erityisesti on todettava, että kantajat eivät ole väittäneet eivätkä näyttäneet toteen, että neuvostolla olisi velvollisuus taata italialaisille tuottajille "alueellistamista" koskevan järjestelmän yhteydessä erityinen suoja, joka ylittäisi sen tavoitteen, johon "alueellistamisella" pyritään, eli tavoitteen ottaa huomioon kunkin tuotantoalueen erityispiirteet ja tällä tavoin kaikkien yhteisössä toimivien sokerintuottajien ja sokerijuurikkaan tuottajien edut (ks. myös em. asia Buralux ym. v. neuvosto, tuomion 32—34 kohta).

50 Kantajat väittävät lisäksi, että kanteen kohteena oleva säännös loukkaa niiden subjektiivisia tuotanto-oikeuksia, jotka kuuluvat niille sillä perusteella, että niille on myönnetty perusasetuksen nojalla tuotantokiintiöitä (ks. em. asiat Codorniu v. neuvosto ja Weber v. komissio).

51 Tämän osalta riittää kun todetaan, että kantajille myönnettyihin tuotantokiintiöihin ei ennen riidanalaisen asetuksen antamista liittynyt oikeutta saada vahvistetuksi tietty interventiohinta. Näin ollen kantajien oikeudellinen asema ei poikennut muiden tuotantokiintiöiden haltijoiden asemasta, joiden oli kaikkien tyydyttävä neuvoston ennakoidun hankintatilanteen perusteella vahvistamiin interventiohintoihin. Näiden seikkojen perusteella pelkästään siitä, että kantajat ovat tuotantokiintiöiden haltijoita, ei seuraa, että niiden erityisiä oikeuksia olisi loukattu edellä mainitussa tuomiossa Codorniu vastaan neuvosto tarkoitetulla tavalla, erityisesti koska ne eivät ole väittäneet, että kanteen kohteena oleva säännös olisi pienentänyt niille myönnettyjä kiintiöitä.

52 Samoin väite, jonka kantajat perustavat siihen, että niiden mukaan asetuksella N:o 1101/95 Italian valtiolta poistettiin mahdollisuus myöntää tukia Italian sokeriteollisuudelle, mistä oli alun perin säädetty perusasetuksen 46 artiklalla, on jätettävä tutkimatta. Vaikka katsottaisiinkin, että tukien myöntämisoikeuden poistaminen johtui kyseisen asetuksen antamisesta, on kuitenkin totta, ettei kantajien asema tämän seikan perusteella ole riittävän selkeästi erotettavissa kaikista muista sokerialalla toimivista tuottajista. Lisäksi on todettava, etteivät kantajat ole näyttäneet toteen, että ne olisivat erityisessä asemassa, esimerkiksi että asetus N:o 1101/95, jolla niiden mukaan on poistettu Italian sokeriteollisuuden tuet, ei olisi yleisesti sovellettava, vaan koskee niitä erikseen.

53 Näin on myös siitä syystä, että kantajat ovat tehneet sokerijuurikkaan tuottajien kanssa toimitussopimuksia, joihin riidanalaisella johdetulla interventiohinnalla on vaikutuksia. Kantajat eivät ole väittäneet, että kanteen kohteena oleva säännös olisi estänyt niiden tekemien yksittäisten sopimusten täyttämistä siten, että se olisi loukannut konkreettista oikeudellista tilannetta. Tällaisten sopimusten tekemisen on näin ollen katsottava olevan pelkästään osa kaikkien sokerintuottajayritysten normaalia liiketoimintaa.

54 Edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohta ei koske kantajia erikseen. Näin ollen toinen tutkimatta jättämistä koskeva peruste on hyväksyttävä.

55 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanne on jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

56 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Kantajien hävittyä asian ja neuvoston vaadittua niitä korvaamaan oikeudenkäyntikulut, kantajat on velvoitettava yhteisvastuullisesti korvaamaan omien oikeudenkäyntikulujensa lisäksi neuvostolle esillä olevassa asiassa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut, mukaan luettuna välitoimimenettelystä aiheutuneet kulut (ks. edellä 11 kohta). Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan komissio vastaa itse omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne jätetään tutkimatta.**

2) **Kantajat velvoitetaan vastaamaan yhteisvastuullisesti omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan neuvostolle esillä olevassa asiassa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut kokonaisuudessaan, mukaan luettuna välitoimimenettelystä aiheutuneet kulut.**

3) **Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Vesterdorf Pirrung Vilaras

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä heinäkuuta 1999.

H. Jung B. Vesterdorf

kirjaaja presidentti